

XLII. VÍRA A POSLUŠNOST

Písmo svaté:

Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. (Jan 14,21.23)

Katechismus:

Poslouchat ve víře znamená svobodně se podřídit slyšenému slovu, protože jeho pravdivost zaručuje Bůh, který je pravda sama. Vzorem této poslušnosti, jak nám ji předkládá Písmo svaté, je Abrahám. Jejím nejdokonalejším uskutečněním je Panna Maria. (čl. 144 KKC).

Text k prohloubení meditace:

„*Víra*“ by mohlo být abstraktní slovo, protože víra je nadpřirozený dar, díky kterému věříme Bohu a tomu, co Bůh říká. Kdy se víra stává konkrétní? Když konáme to, co Bůh říká, čili když jsme poslušní. Poslušnost je však tím větší, čím větší je budto naše zřeknutí ve víře, nebo modlitba ve víře.

Abraham měl víru v Pána a jeho víra je úměrná zřeknutí, které učinil: zřeknutí se jeho jediného syna, který by byl semenem budoucího potomstva, které Bůh zaslíbil tak početné „*jako hvězdy na nebi a písek na mořském břehu*“. Vzájemné propojení Božího slova, které nejprve zaslíbujeme a posléze žádá v oběť syna, se kterým je spojeno početné potomstvo, je zvláštní bod, ve kterém byla Abrahamova víra zkoušena v nejvyšší míře, a to nejen proto, že to byl jeho jediný syn, ale proto, že obětováním jeho jediného syna by pak bylo zrušeno zaslíbení, které měl Pán dodržet a dát potomstvo „*jako hvězdy na nebi*“. Zdá se, jako by zde byl tak očividný rozpor, že by jej měl odmítnout i rozum dítěte.

Všichni máme nějaký zvláštní bod, kvůli němuž se zřeknutí stává opravdu obtížné. A právě tento zvláštní bod, který máme v srdci, se snažíme oddalovat: *Ano, Pane, cokoliv, jenom tohle ne.* Abraham si nedokázal představit, že by Pánovo zaslíbení bylo podmíněno právě obětí jeho jediného syna, díky němuž se mělo uskutečnit početné potomstvo. Jestliže uchopíte tyto skutečnosti a pozvednete je do výšin, záře a oslňující jas Abrahamovy víry určitě pohnula také Bohem: „*Při sobě samém přísahám* – a Pán nejenže stvrzuje potomstvo, ale taky doplňuje: *v tobě budou požehnány všechny národy země*“. Zaslíbujeme tedy, že z něho nejen vzejde početné potomstvo, ale přijde také Ten, který rozšíří potomstvo Abrahamovy víry, tedy Kristus Pán.

A Abraham uviděl Mesiáše. Řekl to Ježíš: „*Když Abraham uviděl můj den, zaradoval se.*“ Víru nelze vidět jinak než takto, jakoby vodotisk. Jak lze vidět víru mezi tím, co dáváme, a tím, co od Pána máme? Nelze srovnat to, co Pán zaslíbujeme a co dáváme my. Nelze srovnat, co v poslušnosti dáváme my, a to, co od Pána

dostáváme. Abraham obětoval, ale Pán přísahá při sobě samém „početné potomstvo“ a „v jednom z tvých potomků budou požehnány všechny národy země“.

Kladeš Pánu v oblasti své poslušnosti podmínky, aby se nedotýkal toho, co máš obzvláště na srdci? Ty, který víš, jaký je ten nejdelikátnější bod, oblast, na které ti velmi záleží, říkáš: *Pane, dotkni se všeho, kromě tohoto, jinak bych umřel bolestí!* Věříš skutečně v poslušnost, kvůli níž Pán může darovat mnoho dober tobě i světu? Kvůli tvé poslušnosti vstupuje Pán do světa a přináší mnohá dobra, mnoho ovoce. Ježíš to řekl: *„Jestliže mě miluješ, zachovávej mé slovo, a my přijdeme k tobě a učiníme si v tobě trvalý příbytek a poneseš mnoho ovoce.“*

Je nepředstavitelné, co Pán dává za tvou, byť malou poslušnost! Tuto maličkou poslušnost musíš dát do souvislosti s tím, co Ježíš řekl: i maličké semínko víry „přenáší hory“. Tahle malá poslušnost podřízenosti představeným, lásce atd., toto malé semínko poslušnosti „přenáší hory“, jak řekl On. Věříš, že Pán určitě rozmnoží své milosti v tobě, když mu necháš volnou ruku, aby si mohl vzít to, na čem tvé srdce velmi lpí, a tys mu to mohl darovat s láskou? Věříš v tajemství poslušnosti, že Bůh vstupuje do světa prostřednictvím poslušnosti, aby přinesl bratřím spásu?

Víra má mimořádné chvíle, protože prostřednictvím víry Ježíš vstupuje do člověka úplně a beze zbytku, jak do duše, tak do těla. Jelikož je však duše důležitější než tělo, Pán myslí nejprve na spásu duše: *„jsou ti odpuštěny hříchy“* a potom na tělesné uzdravení. Pán volí tento postup. Ozřejmuje důležitost duše a těla, života božského a lidského. Nejprve říká: *„Jsou ti odpuštěny hříchy“*, pak se táže: *„Co je snadnější říci – jsou ti odpuštěny hříchy, nebo vstaň a chod?“* Co byste odpověděli vy? Možná bychom chtěli vidět, jak ten člověk vstal a chodil, protože my lidé potřebujeme viditelná znamení, abychom uvěřili.

Prosme Pána, abychom mohli poznat veliké tajemství víry v poslušnosti. Ani si nedokážeme představit velikost, důležitost poslušnosti, která je úměrná zřeknutí. Čím více se zříkáme v poslušnosti, tím větší bude odměna od Pána. Jak nádherné je poslouchat Pána! Určitě není na světě poslušnost, za kterou by Pán nedal velikou, nepředstavitelnou odměnu. Vždyť poslušností nás Ježíš spasil, poslušností se spasíme my, kvůli poslušnosti půjdeme do ráje, díky poslušnosti budeme věčně blaženi.

Předsevzetí:

Nečíst, nerozjímat a neposlouchat Boží Slovo znamená nepřijímat Krista, a tedy být v neposlušnosti. Proto budu číst dobrou duchovní četbu, naslouchat božím slovu a uvádět ho do života.

Myšlenka a modlitba na závěr:

Poslušnost je sklonění vůle před tím, co Bůh přikazuje, ale ještě předtím je tvoje vůle volána věřit tomu, co Bůh je a co říká.

(Mons. P. Galeone 7. 3. 2005)